

amterne. Det er hjemmehjælpere, det er folk, der skal passe børn, det er sygeplejersker osv., og det er der ingen der har noget imod.

Jeg så forleden dag en meget interessant opgørelse, som på pædagogisk vis viser, hvordan det går os i ministerierne herinde på Slotsholmen. For 3 år siden var telefonbogen over medarbejdere på Slotsholmen på 242 sider. I dag er den samme telefonbog på 294 sider. Så også centralt i ministerierne bruger man løs. Man ansætter ekstra medarbejdere vel at mærke i en tid, hvor der ikke kan argumenteres fagligt for en eneste af disse nyansættelser. Bevarer, der kan være brug for omlægninger. Der kan være folk, som har siddet og spildt deres tid med ligegyldigheder, som kan sættes til noget aktiv, men en nettoansættelse er der ikke brug for.

Parkinsons første lov er den, der siger, at antallet af medarbejdere i det offentlige stiger, næsten uanset hvad man gør. Parkinson har lavet en anden lov. Det er den, der siger, at udgifterne stiger, indtil de dækker indtægterne, og i erkendelse af det, i erkendelse af, at uanset hvor meget vi snakker om at sætte udgifterne ned, så er det, der er afgørende, at hver gang der er en krone i indtægt, så bliver den brugt. Det er så vores opfattelse, at vi skal ind og have de offentlige, i særlig grad statens, indtægter bragt ned og så ad den vej tvinge en nedsættelse af udgifterne igennem.

Vi glæder os derfor selvfølgelig over, at regeringen regner med at skulle sænke selskabsskatten. Vi synes, ambitionsniveauet måske er lidt lavt. Vi ville godt have det sådan, at Danmark var det førende land i Europa, det land med den laveste selskabsskat, sådan at virksomheder kommer til positivt at vælge Danmark som det sted, de slår sig ned.

Det ville da være dejligt, hvis København blev fyldt med store, internationale moderselskaber, som lagde sig her og betalte 15 eller 20 pct. i selskabsskat. Det er virksomheder, som typisk har en meget lille forureningskvote med sig, og det er virksomheder, som slæber nogle arbejdspladser med til Danmark. Det ville da være en positiv udvikling, frem for at vi blot hele tiden lægger os i hælene på udviklingen.

Men sagen er jo den, at ud over at man sænker selskabsskatten, kommer der i de kommende år et ganske betydeligt merprovenu, fordi den centralisering af selskabsligningen, som man har vedtaget og foretaget, jo budgetterer med, at man ude omkring i virksomhederne

skal indkradse ekstra millioner kroner. At det så er en uforkammethed over for virksomhederne, over for virksomhedernes revisorer, er så en anden sag, for det er jo en direkte påstand om, at de ikke har lavet deres arbejde ordentligt, og at de mere eller mindre benytter sig af svindel. Det er ikke en opfattelse, vi har, snarere tværtimod.

Man har i forbindelse med overenskomstforhandlingerne i foråret spurgt ganske mange lønmodtagere: Hvad vil De helst have, mere i løn eller mere fritid? Svaret var, at folk hellere ville have mere fritid, ikke fordi de havde noget imod at få mere i løn, men som ganske mange lønmodtagere sagde: Hver gang vi får en lønforhøjelse, bliver pengene indkradset i højere skatter. Så hellere have nogle flere fridage; det ved vi, hvad er. Og det afdækker jo den udbredte holdning, der er i befolkningen, nemlig at det ikke kan betale sig at få mere i løn, for med de høje personskatter, vi har, får man ikke noget som helst ud af det.

Det bør man lave om på. Man bør følge de anbefalinger, de dokumentationer, der ligger i Rockwoolfondens rapport, og sørge for, at de mennesker, der er i arbejde, de mennesker, der hver eneste morgen, hver eneste dag sørger for, at hjulene kører rundt, får mere ud af det arbejde, de laver.

Så kunne man gå ind og fjerne nogle af de skattefradrag, der er, og det undrer os fortsat, at regeringen i jagten på skattefiduser ikke er faldet over den kendsgerning, at man kunne spare 3,2 mia. kr., hvis man fjernede fradragsretten for faglige kontingenter.

Der er intet argument for, at man har fradragsret for faglige kontingenter. Der er en række andre fradrag, man har fjernet, og man har ødelagt folks rentefradragsret osv., hvilket var dumt, men fradragsretten for faglige kontingenter har man ikke fjernet. Det kan kun være, fordi man i Socialdemokratiet er bange for, at fagbevægelsen vil lukke for det varme vand til selve partiet. Ellers er der ingen begrundelse for, at lige præcis den fidus ikke bliver luget ud af skattelovgivningen.

Så har regeringen jo også indledt et særligt korstog, som skal gøre, at man får flere penge i kassen, uden at det ser ud, som som skatterne stiger. Det gør man ved at lade brugerbetalingen stige ganske betragteligt.

Det fremgår af regeringens plan frem til år 2005, at der skal mere og mere brugerbetaling til. Og det foregår på den lidt smarte måde, at